

LBRIS

We know
books

JOHN MARRS

RĂMÂNE ÎN FAMILIE

PROLOG

CU TREIZECI ȘI NOUĂ DE ANI ÎN URMĂ

Îmi iau inima în dinți și ure tîptil scările. Cunosc atât de bine drumul, încât reușesc să înaintez evitând porțiunile din podeaua de lemn care scârțâie.

Rămân la distanță de un braț de ușa din față, mă las pe vine și încremenesc când genunchii îmi trosnesc aidoma vreascurilor uscate. Dacă mă aude cineva, iar clanța se răsucește, s-a zis cu mine. O asemenea încălcare a regulilor ar însemna ca eu să fiu persoana din cameră data viitoare.

Cu toate că știu care sunt riscurile, îmi doresc să fiu aici, în toiul acțiunii.

Când mă conving că sunt în siguranță, mă întind pe burtă în fața ușii. Îmi țin obrazul încins lipit de scândura rece a dușumelei, până când, în cele din urmă, îl aud. Glasul îi e mai înăbușit și mai stins decât de dimineață. Atunci lovea cu pumnii și cu picioarele în podea, strigătele și rugămintile să fie eliberat ricoșând în pereți și-n tavan. Însă n-a durat prea mult, fiindcă, de-ndată ce ei au urcat în goană treptele, l-au făcut imediat să tacă.

Mijesc ochii pe sub fanta îngustă de sub ușă și simt că mă ustură. Afară e încă lumină, dar încăperea e cufundată în întuneric, ceea ce înseamnă că draperiile sunt trase. O precauție inutilă, din moment ce nu există nicio altă clădire mai înaltă decât asta. Prin apropiere nu se află decât o grădină interioară, împrejmuită cu ziduri, și o livadă de meri. O fermă în paragină ne desparte de cel

mai apropiat vecin, la aproximativ un sfert de kilometru în susul drumului.

Într-un final zăresc două picioare dezgolate. Tălpile îi sunt încordate, dar nu ating podeaua, așa că presupun că stă pe vârfuri. Probabil e ținut în poziție verticală de funia legată de cârligul din tavan. Bănuiesc că i-au scos călușul, pentru că reușesc să disting cuvinte precum „acasă” și „dați-mi drumul”. Disperarea lui le va face plăcere.

Nu e primul care le-a căzut în capcană și nu va fi nici ultimul. Majoritatea cerșesc îndurare, însă își răcesc gura de pomană. Ei nu vor da înapoi; nu renunță niciodată. Nimeni dintre cei care locuiesc sub acest acoperiș nu crede în compasiune. Aici, empatia e un sentiment necunoscut.

Gândurile îmi fug de la el la ei. Relația lor e toxică, dar sunt făcuți unul pentru celălalt. Doar împreună pot fi eu adevărat ei înșiși. Afară, în lumea reală, unde nu dețin controlul asupra mediului în care trăiesc, sunt forțați să se adapteze și să se descurce. Sunt calmi și discreți și presupun că majoritatea oamenilor îi uită imediat ce se intersectează cu ei. Reușesc să scape basma curată cu ceea ce fac, ascunzându-se la vedere și comportându-se normal. Nimeni nu vede în ei ceea ce văd eu, fiindcă ceilalți nu au niciun motiv să se uite cu atenție. Doar eu observ pustiul adânc din privirea lor.

Tusea seacă ce răzbate din cameră, urmată imediat de horcăieli disperate după aer, îmi atrage iarăși atenția. O rază de lumină pătrunde în încăpere, iar imaginea fragmentată mi se limpezește în fața ochilor: el stă în echilibru pe vârful degetelor de la picioare. Dar nici măcar în fața certitudinii nu se dă bătut.

— Vă rog! îi imploră. Nu faceți asta!

E mult mai perseverent decât aș fi crezut.

Ca toți ceilalți înaintea lui, se agață de speranța că va avea loc un miracol. Nu își dă seama că pentru ei nu e o ființă umană. E doar un obiect banal, nefolositor. Și nu prea contează cum ai grijă de un astfel de obiect, pentru că, dacă se strică, e ușor de înlocuit. Asta e și soarta lui. S-ar putea să le ia câteva săptămâni sau câteva luni, dar, în cele din urmă, vor găsi un altul la fel. Mereu găsec unul.

Foșnetul pungii de plastic îmi dă de știre că aproape au terminat să se joace cu el. Apoi, cu o smucitură bruscă, tălpile îi părăsesc podeaua, dispărând în sus, de parcă îngerii l-ar fi ridicat spre paradis. Firește, nu asta s-a întâmplat. Niciun înger nu se încumetă să vină aici. Urmează un bufnet violent, însoțit de mai multe foșnete și scâncete înfundate, înainte ca liniștea să învăluie camera.

Doar un vâl străveziu de fum de țigară se mai strecoară pe sub ușă.

Ăsta-i semnalul că trebuie să-mi iau tălpășița. Mă ridic cu precauție și-n tăcere, la fel cum am venit, apoi merg pe coridor până la dormitorul meu și închid ușa. Stau în pat, cu o carte deschisă în mână, apoi, în scurt timp, îi aud apropiindu-se.

Ea vorbește prima, pe un ton cântat.

— Acum poți să ieși, ciripește.

Întotdeauna e binedispusă după ce termină treaba.

Nu răspund, așa că zăbovește. Ușa se deschide încet, amândoi rămânând în prag. El are părul ciufulit și o urmă de ruj vișiniu pe gât. Ea afișează aceeași expresie satisfăcută ca după primul fum dintr-o țigară.

— M-ai auzit? mă întrebă ea.

— Da, îi răspund și schițez un zâmbet prefăcut. Scuze!

Mă privește o clipă, înainte să plece mai departe, lăsând ușa crăpată, și revin la cartea pe care nu o citesc.

După ce mă asigur că au coborât la parter, curiozitatea mea morbidă mă îndeamnă să mă întorc la cameră și mă împinge să mă uit iar pe sub ușă și să-i caut cadavrul, fiindcă niciodată nu am văzut ce fac cu ei după ce nu le mai sunt de folos. Totuși mi-am imaginat. Destul de des. Cu toate astea, mă hotărâsc să nu merg. Nu, mă gândesc, mi-am forțat destul norocul astăzi, iar răsplata nu merită să-mi asum riscul sau să devin ținta răzbunării lor.

Nu va trece mult până ce această ultimă dispariție va fi făcută publică. Știrea ar putea rămâne în ziare sau la televizor câteva zile sau chiar o săptămână. Apoi un eveniment mai recent și mai important îi va lua locul. Toată lumea va uita de dispariția unui copil, cu excepția familiei lui. Și a mea. Îmi amintesc de fiecare dintre ei.

Pentru că sunt momeala care îi ademenește aici.

PARTEA ÎNTÂI

FRAGMENT DIN INTERVIUL CU KATE
THURSTON, DIFUZAT PE CANALUL
ANGLIA TV NEWS,
HIGH STREET, STEWKBURY,
BEDFORDSHIRE

E genul de casă pe care nu o remarci, chiar dacă locuiești în oraș de ani buni. E situată la periferie și abia dacă o poți vedea printre copacii și tufișurile sălbatice care împânzesc proprietatea. Ultima dată când cineva a locuit acolo a fost în urmă cu mai bine de treizeci de ani – un cuplu de bătrâni, cărora cred că li s-a alăturat, mai târziu, o familie tânără. Apoi, peste câțiva ani, toți au dispărut peste noapte. Nimeni nu știe de ce sau unde au plecat. Oricum, n-am mai văzut pe nimeni venind sau plecând de acolo până la sosirea noului cuplu. Cu toții ne întrebam cine ar fi putut să cumpere un loc ca acela. Am presupus că au buzunare adânci și mult timp liber.

CAPITOLUL 1

MIA, 2018

Stăm în duba lui, cu ochii ațintiți spre proprietatea ce se întinde în stânga noastră. Finn oprește motorul, iar tăcerea apăsătoare ne învăluie. Niciunul nu știe ce să spună ca să detensioneze atmosfera.

— Deci..., zice el în cele din urmă, asta va fi casa noastră?

Parcă așteaptă să-i confirm o informație pe care o știe deja. Mă străduiesc să formulez un răspuns entuziast, cum ar fi „Vom fi foarte fericiți aici” sau „E casa visurilor noastre”, însă replica ce mi se desprinde de pe buze e laconică, nicidecum liniștitoare.

— Da.

Încuviințează lent din cap, încercând să priceapă ce am făcut. Liniștea se lasă iar între noi, pe măsură ce conștientizăm enormitatea sarcinii la care ne-am înhămat. Simt că mi se face rău.

Arunc o privire în oglinda retrovizoare spre șoseaua principală. Ne-am plimbat și am condus de câteva ori de-a lungul acestor străzi în ultimul an, convenind că e genul de oraș în care vrem să ne mutăm. Criteriile noastre erau simple: proprietatea nu trebuia să fie la mai mult de cincisprezece minute de mers cu mașina de centrul orașului și de gară, să existe magazine și un pub în zonă, să fie cât de cât îngrijită și să ne permită să facem plimbări lungi prin natură, când ne vom lua câinele pe care ni-l dorim de mult. Stewkbury a fost opțiunea cea mai bună.

Singura problemă – una mare – a fost prețul proprietăților. Dacă nu vrei să locuiești într-o clădire nouă, fără personalitate, atunci pregătește-te să plătești mult pentru asta. Iar noi nu dispuneam de atâția bani.

Nici eu, nici Finn n-am remarcat în căutările noastre anterioare casa izolată, în stil victorian, cu două etaje și cinci dormitoare. Am devenit interesați de ea abia după ce acritura de soacră-mea a găsit-o în broșura online a unei case de licitații. Ea și socrul meu intenționau să liciteze pentru ea și s-o renoveze, însă era perfectă pentru mine și Finn. În cele din urmă, după câteva discuții în contradictoriu, i-am înduplecat – cu o oarecare reticență – să ne lase să facem o ofertă pentru proprietate.

Dintr-odată, stăteam într-o sală unde ne trăgea curentul și licitam împotriva a șase străini.

În momentul în care s-a deschis licitația, Finn avea degetele și fața albe ca varul. Parcă ar fi presimțit ceea ce ne aștepta. Demolarea și reconstruirea casei urmau să pună capăt weekendurilor petrecute la hotelul de tip butic Mr & Mrs Smith, ieșirilor mele la spa cu fetele, meciurilor lui de fotbal cu băieții, de duminică dimineața, precum și abonamentelor la suprapreț la sala de sport. Adio, distracție, bun-venit, muncă grea!

Achiziționarea unei locuințe n-a fost un proces ușor pentru noi. Când ne-am căsătorit, cu cinci ani în urmă, mi-am vândut apartamentul din Londra și m-am mutat în casa cu terasă a lui Finn din Leighton Buzzard. Dar locuința cu două dormitoare nu era destul de spațioasă să putem întemeia o familie. Așa că am vândut-o și ne-am mutat la părinții lui, Dave și Debbie, în timp ce ne căutam o nouă casă. De patru ori ofertele pe care le-am făcut au fost acceptate și tot de atâtea ori fie am fost lăsați baltă, fie proprietarii s-au răzgândit. Așa că, lăsând precauția deoparte, de data asta, fără să fi văzut casa sau măcar să stabilim o viziune, ne-am trezit că am câștigat licitația.

Îmi îndrept privirea spre Finn, care stă cu ochii fixați asupra clădirii, aidoma unui lepure prins în lumina farurilor. Nu pot să-i dau de înțeles că și eu am îndoieli. Următoarea întrebare pe care i-o adresez invită la critică, dar îl întreb oricum.

— E mai bine sau mai rău decât ți-ai închipuit?

— Greu de zis, răspunde.

Își alege cu grijă cuvintele. Aproape că pot auzi sunetul scos de roțițele care i se învârt în minte, în timp ce stabilește ordinea priorităților pentru lucrările ce trebuie făcute. Finn are o fire pragmatică și posedă un talent înnăscut pentru rezolvarea problemelor. Presupun că asta îl face un instalator priceput și un bun meseriaș. Se poate uita la un obiect și știe instinctiv cum funcționează sau cum să-l repare. Eu sunt opusul. Mă uit la ceva și într-o secundă se și destramă sub ochii mei.

— Dar tu și tatăl tău veți reuși să faceți mare parte din muncă, nu-i așa?

— Așa sper.

Coborâm din mașină.

— Intrăm?

Îmi încolăcesc mâinile în jurul brațului său. E la fel de încordat ca un negociator pentru ostatici.

Întotdeauna am fost sută la sută sinceri unul cu altul, dar astăzi nu mă îndur să-i împărtășesc ce gândesc cu adevărat – c-am făcut o greșală imensă și că ne-am îndepărtat atât de mult de zona noastră de confort, încât nici măcar n-o pot zări din locul în care ne aflăm. Dar e singura cale să obținem ce ne dorim – o casă în provincie, pe care am cumpărat-o cu un preț mic – și să scăpăm de traiul cu părinții lui. Poate că el e apropiat de ei, dar eu, în mod cert, nu.

„Locul ăsta ar putea fi bun pentru noi”, îmi spun. „Ar putea fi exact ceea ce ne trebuie.”

Optimismul meu ține doar o fracțiune de secundă, atât cât îmi stăruie gândul în minte. Apoi simt cum greața pune iar stăpânire pe mine.

CAPITOLUL 2

FINN

Ce dracu' am făcut? *Ce dracu'*? Inima îmi bate de douăzeci de ori mai repede și e singurul semn de slăbiciune pe care îl manifest, ca să nu răbufnesc și să-i spun Miei ce simt cu adevărat.

Ne-am promis că întotdeauna vom fi sinceri unul cu altul, oricât de mult l-ar deranja pe celălalt adevărul, dar în privința casei asteia am trecut totul sub tăcere. Din momentul în care am pus piciorul în sala de licitație și până când am luat cheile, cu o oră în urmă, instinctul mi-a spus că facem o mare greșală. Ne-am investit economiile de-o viață într-o construcție în care n-am intrat niciodată și mă stresează cât de mulți bani ne va costa s-o renovăm.

Pur și simplu, n-am crezut niciun moment că o vom cumpăra. De obicei, Mia detestă orice îi place mamei. Doar că, de data asta, Mia chiar și-a dorit casa și n-a vrut să accepte un refuz. Părinții mei plănuiau s-o revândă, pentru că aveau mare nevoie de bani, iar acum mă simt foarte prost că le-am furat șansa.

Chiar și atunci când oferta noastră a fost acceptată, am continuat să cred că va interveni ceva în ultima clipă. Dar iată-ne aici, cu cheile în mână, urmând ca numele nostru să fie trecut în actele de proprietate, iar eu fac pe mine de parcă aș fi înghițit un pumn de laxative. O privire fugară în jurul casei îmi dă de înțeles că e mai rău decât mi-am închipuit. Dar, de dragul Miei, trebuie să mă

prefac că totul e-n ordine. A fost criticată destul, nu mai e cazul să pun și eu gaz pe foc.

Poate că interpretez greșit atitudinea soției mele, dar am senzația că nu e atât de încântată de locul ăsta pe cât vrea să arate. Când e neliniștită sau speriată și nu vrea să recunoască, își freacă degetele mari de arătătoare. Astăzi le mișcă atât de repede, încât riscă să provoace scânteii.

Mia traversează prima strada; o urmez îndeaproape. Deschide poarta metalică ruginită, înaltă până la brâu, și ne căznim să ne croim drum pe aleea năpădită de vegetație sălbatică, încât nu-ți dai seama unde se termină poteca și unde începe grădina.

— E ca-n *Jumanji*, spun. Parcă o văd pe Dwayne Johnson că-și face apariția călare pe motocicletă.

Gluma mea nu-i stârnește nicio reacție.

Ușa de la intrare și ferestrele de la parter au fost acoperite cu plăci de tablă, dar cele de la primul etaj sunt vizibile. Unele sunt sparte, fie din cauza trecerii timpului și a intemperiilor vremii, fie din cauza vandalilor, în timp ce altele abia dacă mai rezistă în ramele putrede. N-am văzut în viața mea o glicină care să crească atât de înaltă – trunchiul ei are grosimea unui copac pitic, întinzându-se până la acoperiș. Cele două hornuri și zidăria din jurul ușii trebuie refăcute, iar fațadele din lemn sunt putrede. Nu e o renovare, ci o reconstrucție, ce presupune demolarea întregii șandramale și reclădirea casei de la zero.

Numai că nu dispunem de banii necesari. Planul e să facem cât de mult se poate noi înșine. N-aș recunoaște niciodată cu voce tare, dar slavă Domnului că afacerile tatei s-au dus pe apa sâmbetei, fiindcă altfel nu ar fi avut niciodată timp să se ocupe de casa asta. Facturile neplătite și lipsa contractelor l-au forțat să-și închidă firma de construcții, așa că acum își câștigă existența din lucrări

ocasionale și muncind pentru alții. Nu vorbește niciodată cu mine despre cât îi e de greu. Rareori discutăm despre lucruri care contează.

Mia folosește cheile să dea jos lacătele puse pe ușă și ne strecurăm înăuntru. Interiorul e întunecos din cauza ferestrelor baricadate, așa că mă întorc la dubă să iau două lanterne din trusa de scule. Mă apuc să filmez cu telefonul pentru mai târziu, ca să-mi stabilesc prioritățile.

— Îți amintești de cât timp e nelocuită? o întreb pe Mia.

— Parcă adjudecătorul a spus că de vreo patruzeci și ceva de ani.

Intrăm mai întâi în bucătărie. Pereții sunt acoperiți cu lambriuri din lemn și dulapuri mascate de uși sau jumătăți de perdele. Totul e foarte vechi. Nici sufrageria, salonul, baia sau vestibulul de la intrare nu arată mai bine. Apoi urcăm cu grijă scările, având grijă să călcăm pe părțile laterale ale fiecărei trepte, altfel riscăm să ne prăbușim odată cu scândurile șubrede. Ne deplasăm cu aceeași atenție și pe coridorul ce duce spre fiecare dintre cele cinci dormitoare. La cât de multe știm despre acest loc, fără un raport al stării casei și fără o vizionare în prealabil, am putea merge în vârful degetelor pe bețe de chibrit.

Mia merge înainte și deschide ultima ușă de pe palier. Un dormitor gol, cu un cârlig fixat de tavan, din care atârnă o frânghie. Pare un ștreang sau ceva de genul ăsta, un lucru prea macabru să-l lași într-o casă. Intuiesc la ce se gândește.

— Sunt sigur că e vreun joc de-al copiilor, spun, chiar dacă nu cred cuvintele ce-mi ies pe gură.

Nici ea nu e ferm convinsă.

Înapoi la parter, mă apuc să ciocănesc în pereți, ca să-mi dau seama care fac parte din structura de rezistență și care pot fi dărâmați pentru un living *open space*. Ne va

lua ani întregi să renovăm casa așa cum ne dorim, însă trebuie să recunosc că nu e imposibil.

— Am luat decizia corectă, nu-i așa? mă întreabă Mia.

O cuprind cu brațul pe după umeri.

— Cu timpul vom afla.

— Dacă asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, să știi că nu prea funcționează.

— Uite, nu pot băga mâna în foc că o să ne meargă bine. Ar putea ieși un dezastru de proporții. Dar nu putem face altceva decât să ne dăm silința și să sperăm că totul va fi bine.

— Amuzant, exact asta am vrut să spun și eu în jurămintele de nuntă, glumește ea.

— Doamnelor și domnilor, soția mea, comedianta, spun cu un glas lipsit de orice inflexiune. Oricum, cine ar fi crezut că tu și mama veți ajunge să vă luptați să puneți mâna pe același lucru?

— Facem asta de când te-am cunoscut.

— Mă refeream la casă. Se pare că voi două aveți ceva în comun. Se spune că bărbații se căsătoresc cu femei care le seamănă mamelor.

— O să-ți amintesc comparația data viitoare când o să-mi ceri să te ating pe sub plapumă. O să te las să mă strigi „mama”, dacă îți face plăcere.

— Ai câștigat, cedez și scutur din cap, alungând imaginea care tocmai a prins contur în mintea mea.